

UNIVERZITA KARLOVA

Právnická fakulta

Veronika Weigl

Autoreferát disertační práce

**Insolvenční správce
jako subjekt insolvenčního řízení**

Školitel: prof. JUDr. Alena MACKOVÁ, Ph.D.

Studijní program: Teoretické právní vědy – Občanské právo

Datum vypracování práce (uzavření rukopisu): 20.9.2023

1. Cíl

Insolvenční řízení je jedním z druhů civilního procesu, „jenž za účel má společné stejnoměrné uhrazení pohledávek všechněch věřitelů téhož dlužníka“.¹ Jedná se tedy o řízení, ve kterém je individuální vymáhání nároků věřitelů proti dlužníkovi nahrazeno vymáháním kolektivním.² Základním pramenem právní úpravy insolvenčního řízení je zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InsZ“). InsZ je kombinací norem hmotného a procesního práva. Hmotněprávní stránka InsZ spočívá v uspořádání majetkových vztahů dlužníka a jeho věřitelů dotčených dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem tak, aby došlo k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů a procesní stránka se skrývá ve způsobu řešení dlužníkového úpadku nebo hrozícího úpadku.³ Krom kolektivní povahy je pro insolvenční řízení typické propojení nalézacího a vykonávacího řízení, neboť při něm „dochází k přímému výkonu práva, aniž by bylo nutné, aby předtím proběhl proces, končící pravomocným odsuzujícím rozsudkem.“⁴

Jedním z procesních subjektů tohoto specifického civilního řízení, na které se za podmínek stanovených v § 7 InsZ subsidiárně přiměřeně aplikuje zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“), je insolvenční správce, a jak název disertační práce napovídá, jejím těžištěm je analýza jeho procesního postavení v insolvenčním řízení.

Dle našeho názoru se s ohledem na zásadní dopady způsobu výkonu funkce insolvenčního správce do majetkové sféry věřitelů i dlužníka a na veřejný zájem státu na řádném výkonu funkce insolvenčního správce jedná o téma nosné a aktuální. Dodáváme, že bylo zvoleno též s ohledem na odbornou specializaci disertantky coby insolvenční správkyně. Nicméně doufáme, že disertační práce nebude obohacující pouze pro právní praxi disertantky,

¹ Viz OTT, Emil. *Řízení úpadkové (konkursní): se zřetelem na zákon odpůřčí 1884 č. 36 Ř.z. a Řád exekuční*. Praha: Všehrd, 1905. s. 3.

² Viz JACKSON, Thomas H. *The Logic and Limits of Bankruptcy Law*. Washington, D.C.: BeardBooks, 2001. 287 p. ISBN: 1-58798-1149, s. 21.

³ Viz ZOULÍK, František. *Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 1998. 284 s. ISBN: 80-7179-103-2, s. 3.

⁴ Viz ZOULÍK, František in WINTEROVÁ, Alena, MACKOVÁ, Alena a kol. *Civilní právo procesní. Díl první: řízení nalézací*. 9. vydání. Praha: Leges, 2018. 648 s. ISBN 978-80-7502-298-1, s. 39.

nýbrž že bude vhodným základem pro odbornou diskuzi o dalším vývoji právní úpravy procesního postavení insolvenčního správce v insolvenčním řízení.

V disertační práci se nebudeme věnovat historickému exkursu do předchozích právních úprav, vyjma dílčích srovnání se zákonem č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZKV“) tam, kde to bude vhodné zejména s ohledem na použitelnost judikatury v poměrech ZKV na insolvenčního správce, nýbrž za cíl si klademe uceleně analyzovat postavení insolvenčního správce jako subjektu insolvenčního řízení de lege lata, odhalit nejasná nebo neuspokojivá místa platné právní úpravy a na základě analýzy navrhnout možné legislativní změny de lege ferenda.

V rámci vymezeného cíle práce si položíme tyto výzkumné otázky:

- jelikož podle důvodové zprávy k InsZ patří „k nejdůležitějším mimoprocením požadavkům na správce ... důraz na jejich kvalifikaci“⁵, bude první položenou otázkou, do jaké míry platná právní úprava tento záměr odbornosti naplňuje.
- podmínkou řádného výkonu funkce insolvenčního správce a zárukou toho, že insolvenční správce bude plnit v řízení své povinnosti, je jeho nestrannost. Předmětem analýzy proto bude, zda je stávající právní úprava a její aplikace zárukou nestrannosti insolvenčního správce.
- další zkoumanou otázkou bude, jaké druhy správců a s jakou působností mohou v insolvenčním řízení jako procesní subjekty vystupovat.
- následně budeme vymezovat teoretický základ postavení insolvenčního správce z pohledu doktríny i soudní praxe.
- dotážeme se, jaký je právní rámec práv a povinností insolvenčního správce a jaký je jejich rozsah a charakter v průběhu insolvenčního řízení, taktéž se specifiky pro úpadek finančních institucí a evropské insolvenční řízení.
- jelikož postavení insolvenčního správce zásadním způsobem ovlivňuje relace k dalším subjektům insolvenčního řízení, a to nejen přímá interakce, ale i nepřímá, kdy jednotlivé procesní subjekty na sebe působí výkonem svých práv a povinností, bude součástí výzkumu i analýza tohoto vztahu.

⁵ Viz Důvodová zpráva k zákonu č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

- poněvadž s procesním postavením insolvenčního správce je úzce spojen i hmotněprávní aspekt odpovědnosti, byla by analýza jeho postavení bez toho, že bychom se věnovali i tomuto právnímu institutu neúplná, a proto jej hodláme zkoumat jak v rovině soukromoprávní, tak i veřejnoprávní.
- konečně odpovíme i na otázku, zda je koncepční nastavení odměny pro správce synergické s účelem insolvenčního řízení, které by mělo směřovat k dosažení co nejvyšší míry uspokojení dlužníkůvých věřitelů (§ 1 a 5 InsZ).

Za účelem dosažení vytčeného cíle disertační práce budou při jejím zpracování využity obecně teoretické vědecké metody. V první řadě se jedná o analyticko-syntetický přístup, jehož využití ovšem předpokládá nutnou deskripci, zejména pokud jde o popis platného práva, závěrů judikaturní činnosti a výkladu odborné literatury, a evaluaci. Spolu s analyticko-syntetickou metodou bude využívána také dedukce, indukce a abstrakce. Dále bude aplikována i metoda komparace, a to nejen při hledání odlišností v rámci českého právního řádu, ale z důvodu našeho členství v Evropské unii budeme věnovat pozornost též právní úpravě evropského insolvenčního řízení a dále i právní úpravě Spolkové republiky Německo, kterou jsme zvolili pro její ideovou blízkost s právní úpravou naší a od srovnání si slibujeme přínos v podobě vhodných námětů k úvahám *de lege ferenda*. Nicméně těžištěm disertační práce a jejím cílem zůstává komplexní analýza naší platné právní úpravy.

Pokud jde o metody interpretace právních norem, bude aplikován výklad gramatický, logický, systematický, teleologický, komparativní a při zjišťování úmyslu zákonodárce též výklad historický.

2. Obsah

Jelikož je InsZ kombinací hmotného a procesního práva, toto organické spojení hmotné a procesní stránky je patrné i v disertační práci. Její systematika odpovídá výše předestřenému cíli disertace. Práce je členěna na úvod, čtyři části a závěr, přičemž při jejím zpracování je postupováno tematicky. Předmětem první části je hledání odpovědi na otázku, kdo se může stát insolvenčním správcem s rozlišením na „obecného“ insolvenčního správce, insolvenčního správce se zvláštním povolením a hostujícího insolvenčního správce, a jaké kvalifikační a jiné předpoklady tato osoba musí splňovat. V souvislosti s tím bude pojednáno též o důvodech pro pozastavení a zánik práva vykonávat činnost insolvenčního správce. Základním pramenem zde bude zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZIS“) a další normy insolvenčního práva.

Druhá, nejobsáhlejší část práce, je věnována insolvenčnímu správci jako procesnímu subjektu. Bude zde tedy v první řadě řešen způsob jeho ustanovení do funkce, a to soudem nebo na základě rozhodnutí schůze věřitelů, a zánik funkce odvoláním, zproštěním nebo v důsledku skončení insolvenčního řízení. Budeme se též zevrubně zabývat institutem nepodjatosti insolvenčního správce.

Poněvadž v insolvenčním řízení může podle stadia řízení nebo i z jiných důvodů působit postupně nebo současně více insolvenčních správců, zaměříme se též na klasifikaci zvláštních druhů správců – to znamená předběžného insolvenčního správce, zástupce insolvenčního správce, odděleného správce a zvláštního insolvenčního správce s důrazem na vymezení jejich působnosti.

Analyzován bude též teoretický základ postavení insolvenčního správce v insolvenčním řízení, a to ve světle právní nauky i soudního výkladu, včetně související otázky možné odpovědnosti státu za škodu způsobenou insolvenčním správcem.

Dále si představíme základní povinnosti insolvenčního správce v řízení vymezené v § 36 odst. 1 InsZ, které musí insolvenční správce ctít při výkonu funkce neustále, a práva a povinnosti insolvenčního správce v různých stádiích insolvenčního řízení. Budeme se tedy věnovat právům a povinnostem předběžného správce, pravidelným právům a povinnostem insolvenčního správce po rozhodnutí o úpadku se zacílením na zjišťování a soupis majetkové podstaty, zjišťování neúčinných a neplatných právních jednání a přezkum přihlášených pohledávek a analýze práv a povinností insolvenčního správce v jednotlivých způsobech

řešení úpadku a způsobech oddlužení. Pozornost bude zaměřena též na práva a povinnosti insolvenčního správce specifická pro insolvenčním řízení týkající se finančních institucí a evropské insolvenční řízení.

Budeme také zkoumat vztah insolvenčního správce k ostatním subjektům insolvenčního řízení, jmenovitě k insolvenčnímu soudu, ke přihlášeným věřitelům s odlišnostmi platnými pro zajištěné věřitele, věřitelům s pohledávkami za majetkovou podstatou a pohledávkami jim postavenými naroveň, ke dlužníkovi, likvidátorovi dlužníka a ke státnímu zastupitelství.

V závěru druhé kapitoly se budeme hledat inspiraci ve Spolkové republice Německo a zaměříme se na hledání zásadních odlišností v procesním postavení německého a českého insolvenčního správce.

Třetí část práce bude věnována institutu právní odpovědnosti za protiprávní jednání insolvenčního správce při výkonu funkce, a to jak v rovině soukromoprávní i veřejnoprávní (a to trestní i správní), včetně podmínek postižitelnosti majetku insolvenčního správce.

Dalším neprocesním prvkem, který bude analyzován ve čtvrté části práce, je odměňování insolvenčního správce a úhrada jeho hotových výdajů, a to z důvodu provázanosti s postavením insolvenčního správce a jeho povinnostmi a s účelem samotného insolvenčního řízení.

V závěru disertační práce bude provedena syntéza dílčích výsledků zahrnující též doporučení de lege ferenda.

Zdroji při zpracování disertační práce jsou kromě platné právní úpravy především komentáře, monografie, učebnice, odborné články a výstupy judikaturní činnosti zejména Nejvyššího soudu a Ústavního soudu a také praktické zkušenosti autorky coby insolvenční správkyně.

3. Výsledky

V disertační práci jsme si vytkli za cíl uceleně analyzovat postavení insolvenčního správce jako subjektu insolvenčního řízení, odhalit nejasná nebo neuspokojivá místa platné právní úpravy a na základě analýzy navrhnout možné legislativní změny de lege ferenda. Souladně s ním jsme dospěli k níže rekapitulovaným hlavním zjištěním.

Insolvenční správce je zvláštním procesním subjektem. Insolvenčního řízení se jako procesní subjekt účastní od svého ustanovení do funkce až po její zánik. Účastníkem insolvenčního řízení se stává omezeně po dobu, po kterou soud rozhoduje o jeho odměně a náhradě hotových výdajů nebo v incidenčních sporech vyvolaných insolvenčním řízením. V těchto incidenčních sporech má insolvenční správce postavení účastníka civilního soudního sporu a stejně jako na celé insolvenční řízení se na ně v souladu se zásadou subsidiárního použití OSŘ vyjádřenou v ustanovení § 7 InsZ přiměřeně použijí ustanovení OSŘ, pokud InsZ nemá odlišné ustanovení a pokud tím nedojde ke konfliktu se zásadami insolvenčního řízení artikulovanými v § 5 InsZ.

Veřejný zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčního správce se projevil mimo jiné v důrazu na kvalifikaci insolvenčního správce. Proto je získání oprávnění k činnosti podmíněno také kvalifikačními předpoklady v podobě vzdělání, odborné praxe a zkoušky. Máme zato, že zákonodárce dosáhl svého záměru pouze částečně, jelikož jsme s ohledem na charakter činnosti insolvenčního správce přesvědčeni, že vhodným magisterským vysokoškolským vzděláním insolvenčního správce je pouze vzdělání právnické, vymezené stejně jako v zákoně č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, nebo magisterské vzdělání ekonomického směru. Současně se domníváme, že k zachování odbornosti správce nepřispívá způsob prodlužování povolení k činnosti insolvenčního správce spočívající v pouhém zaplacení správního poplatku. Pokud bude opakování zvláštní zkoušky dle záměru ministerstva nahrazeno systémem povinného vzdělávání, obdobná konstrukce prodlužování povolení je jistě hodna zvažování i v případě „obecného“ povolení k činnosti insolvenčního správce. Za diskriminační prvek právní úpravy považujeme, že v případě, že insolvenčnímu správci nějaká relevantní překážka po dobu nikoli přechodnou brání ve výkonu funkce, například dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, péče o děti či osobu blízkou, studium, zahraniční stáž a podobně, a není pro ni sto funkci správce vykonávat, nemůže obdobně jako kupříkladu advokát požádat o pozastavení činnosti.

Právo vykonávat činnost insolvenčního správce je realizováno prostřednictvím výkonu funkce insolvenčního správce v konkrétním insolvenčním řízení. Insolvenčního správce pro insolvenční řízení primárně ustanovuje insolvenční soud zásadně podle rotačního principu. Sekundárně může být insolvenční správce ustanoven z kolektivní vůle věřitelů podle ustanovení § 29 InsZ. V tomto směru velmi negativně hodnotíme konstrukci obecného kvora pro výměnu insolvenčního správce schůzí věřitelů, která majoritnímu věřiteli umožňuje dosadit si do řízení „svého“ insolvenčního správce a jeho prostřednictvím řízení ovládnout. Kворum by mělo být nastaveno jinak a vhodné řešení spatřujeme v zákonném kvoru nyní vyhrazeném pro oddlužení, modifikovaném tak, že by správce mohl být schůzí věřitelů vyměněn pouze tehdy, pokud by pro usnesení hlasovala nadpoloviční většina věřitelů (hlav) s hlasovacím právem přihlášených ke dni předcházejícímu konání schůze věřitelů, jejichž pohledávky počítané podle výše zároveň činí nadpoloviční většinu přihlášených pohledávek, se kterými je spojeno hlasovací právo. Taková právní úprava by jednoznačně přispěla k zachování nestrannosti insolvenčního správce, protože pojistku dle § 34 odst. 3 InsZ nelze dle našeho názoru považovat za dostatečnou.

Institutem, který by měl zaručit nestrannost insolvenčního správce, je vyloučení správce z řízení pro podjatost, pokud se nejedná o dílčí podjatost ve smyslu ustanovení § 34 InsZ. U veřejné obchodní společnosti je test nepodjatosti dle výslovného znění § 24 InsZ aplikovatelný pouze na ohlášeného společníka, který má vykonávat funkci správce v konkrétním řízení. Jsme nicméně toho mínění, že by měl být tento test prováděn u všech ohlášených společníků veřejné obchodní společnosti. Považujeme také za velmi problematické, že opakované dosazování do funkce správce týmiž věřiteli či věřitelem nemusí být dle judikatury Nejvyššího soudu samo o sobě důvodem pro vyloučení správce. Pokud by důvodem pochybností o podjatosti tato skutečnost naopak byla, byl by insolvenční správce povinen na ni upozornit, protože v opačném případě by se vystavoval nebezpečí, že bude zproštěn funkce podle § 32 InsZ. Za stávajícího stavu je bohužel insolvenční soud odkázán na podněty jiných osob, zejména věřitelů nebo na informace soudu známé z jeho činnosti, a nestrannost a nezávislost správce je tak v kombinaci se stanovením obecného kvora podle § 29 InsZ potenciálně v ohrožení.

Pokud jde o teoretický základ postavení insolvenčního správce, z výkladu podávaného naší judikaturní praxí i doktrínou lze dospět pouze k jednoznačnému závěru, že insolvenční správce není účastníkem řízení, nýbrž zvláštním procesním subjektem a jako takový má samostatné postavení jak vůči dlužníkovi, tak vůči věřitelům a nelze jej považovat za zástupce

dlužníka ani věřitelů. Jelikož v některých agendách disponuje insolvenční správce při výkonu své funkce oprávněními alespoň částečně veřejnoprávní povahy, je jeho postavení v řízení hybridní na pomezí veřejného a soukromého práva. Do postavení zástupce věřitele se správce dostává pouze v evropském insolvenčním řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 o insolvenčním řízení ze dne 20.5.2015, ve znění pozdějších předpisů z důvodu výkonu oprávnění insolvenčního správce v hlavním i vedlejším řízení přihlašovat v jiném řízení pohledávky, které již byly přihlášeny do jím administrovaného řízení. Důsledkem tohoto přihlášení pak je, že je přihlašující insolvenční správce oprávněn se účastnit jiných řízení podobně jako věřitel, včetně účasti na schůzi věřitelů.

Základní rámec povinností insolvenčního správce, který musí insolvenční správce při výkonu funkce vždy dodržovat, vyplývá z ustanovení § 36 odst. 1 InsZ. Konkrétní práva a povinnosti, které pro insolvenčního správce z InsZ vyplývají, respektive jejich rozsah, se liší podle stadia insolvenčního řízení a podle způsobu řešení úpadku a způsobu oddlužení. Současně mohou být změněna či doplněna rozhodnutími insolvenčního soudu v rámci dohlédací činnosti a v reorganizaci také reorganizačním plánem. Rozsah práv a povinností insolvenčního správce v řízení a jejich povaha se odvíjí především od toho, zda správce je či není osobou s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě.

Před rozhodnutím o úpadku zákon předjímá výkon funkce insolvenčního správce coby správce předběžného. Ze zákona je povinností předběžného správce provést nezbytná opatření ke zjištění a zajištění majetku dlužníka a přezkoumání jeho účetnictví nebo daňové evidence, má-li je správce k dispozici. Další práva a povinnosti mohou pro předběžného správce vyplynout z rozhodnutí o ustanovení předběžného správce s tím, že jeho práva o povinnosti nemohou být širšího rozsahu než práva a povinnosti náležející insolvenčnímu správci po rozhodnutí o úpadku. Nadto InsZ předpokládá, že v řízení může být krom „hlavního“ insolvenčního správce postupně nebo současně aktivních několik dalších zvláštních druhů insolvenčních správců, a to zástupce insolvenčního správce, oddělený správce a zvláštní správce.

Stran práv a povinností insolvenčního správce po rozhodnutí o úpadku, insolvenční správce v této fázi ještě zásadně není osobou s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě. Mezi jeho hlavní, pravidelné úkoly v tomto stadiu řízení patří zejména zjišťování majetkové podstaty a její soupis, zjišťování neplatných a neúčinných právních jednání dlužníka a přezkum přihlášených pohledávek. Přezkumu krom přihlášených pohledávek podléhají dle

našeho názoru též pohledávky, na které se hledí jako na přihlášené. Jelikož v této otázce nepanuje jednota, bylo by vhodné přezkumné právo insolvenčního správce vůči těmto pohledávkám výslovně upravit v InsZ. Poněvadž je přezkoumání pohledávek především právní činností, jsme přesvědčeni, že dostatečné odborné péče k jeho provedení je objektivně schopen pouze insolvenční správce s magisterským vzděláním v oboru právo, získaným za týchž podmínek, které jsou vyžadovány u advokátů. Proto se domníváme, že by bylo žádoucí zvážit, zda by výkon funkce insolvenčního správce neměl být alokován mezi více správců, eventuálně více společníků společnosti vykonávající činnost insolvenčního správce, různého zaměření, s tím, že vždy jediným nebo jedním ze správců či společníků by byl odborník v oblasti práva, protože přezkum pohledávek je pravidelnou činností správce ve všech řízeních, a podle očekávané složitosti řízení by insolvenční soud ustanovoval současně správce, respektive vyžadoval ještě jednoho ohlášeného společníka, který má magisterské ekonomické vzdělání.

Insolvenční správce má obdobné postavení v konkursu a v oddlužení zpeněžením majetkové podstaty, protože účinností prohlášení konkursu i účinností schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty nabývá dispoziční oprávnění k majetkové podstatě. S ohledem na povahu těchto řízení je pravidelnou činností insolvenčního správce zpeněžování majetkové podstaty. Insolvenční správce má při zpeněžení na výběr jen ze způsobů zpeněžení taxativně vymezených v InsZ a není oprávněn zvolit způsob zpeněžení samostatně, nýbrž nezbytnou podmínkou zákonného zpeněžení majetkové podstaty je vždy souhlasné stanovisko či pokyn dalšího subjektu. InsZ přitom stanoví zásadně dvojitý režim, a to pro zpeněžení zajištěného majetku a realizaci nezajištěného majetku.

V oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty insolvenční správce získá účinností schválení oddlužení dispoziční oprávnění pouze k majetku, který je dlužník v souladu s rozhodnutím insolvenčního soudu povinen vydat ke zpeněžení a k majetku sloužícímu k zajištění. Zpeněžování tedy v tomto způsobu řešení oddlužení není pravidelnou činností, nýbrž aktivita insolvenčního správce spočívá především v distribuci dlužnickových příjmů mezi nezajištěné věřitele, výkonu dohledu nad dlužníkem a zpravodajské činnosti vzhledem k soudu a věřitelským orgánům.

Osobou s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě je od povolení reorganizace zásadně dlužník, s tím, že může být omezen nebo zbaven dispozičních oprávnění ve prospěch insolvenčního správce na základě rozhodnutí insolvenčního soudu. Právní mocí rozhodnutí

o schválení reorganizačního plánu se ruší případná omezení dispozičního oprávnění dlužníka, ale nová omezení může stanovit reorganizační plán, a to buď přímo ve formě omezení dispozičních oprávnění nebo v určení, že některá právní jednání může dlužník pod sankcí neplatnosti činit pouze se souhlasem insolvenčního správce. Nejvýznamnější povinností insolvenčního správce z pohledu úspěšně vedené reorganizace je výkon dohledu nad dlužníkem s dispozičními oprávněními. Po německém vzoru se domníváme, že by správce též mohl být nanejvýš povolánou osobu pro sestavení reorganizačního plánu.

Kromě insolvenčního správce jsou procesními subjekty insolvenčního řízení také insolvenční soud, dlužník, věřitelé, likvidátor dlužníka a státní zastupitelství. Insolvenční soud je spolu s dlužníkem a věřiteli uplatňujícími práva vůči dlužníkovi jedním ze základních subjektů insolvenčního řízení. Likvidátora dlužníka a státní zastupitelství řadí právní teorie mezi zvláštní subjekty řízení.

Insolvenční soud „stojí“ vždy nad insolvenčním správcem. Je nadán rozhodovací pravomocí, kterou vykonává jednak tak, že přijímá statutární rozhodnutí o právech a povinnostech subjektů řízení tam, kde mu to zákon ukládá nebo kde to zákon předpokládá, jednak tak, že k naplnění účelu insolvenčního řízení vykonává dohled nad činností ostatních procesních subjektů a v jeho rámci přijímá rozhodnutí. Za zvláštní formu výkonu statutární rozhodovací pravomoci insolvenčního soudu považujeme pořádková opatření. Dle našich zjištění může být hranice jak mezi statutární rozhodovací činností a dohlédací činností insolvenčního soudu v některých případech nejasná, stejně jako rozlišení, v rámci rozhodnutí soudu při výkonu dohledu, mezi rozhodnutími podléhajícími odvolacímu přezkumu a rozhodnutím z tohoto přezkumu vyloučenými. Máme tudíž zato, že de lege ferenda by bylo nejspíše žádoucí tento problém alespoň částečně zmírnit demonstrativním výčtem jednotlivých statutárních rozhodnutí a rozhodnutí při výkonu dohlédací činnosti.

Stran vztahu insolvenčního správce a přihlášených věřitelů, tyto věřitelé vykonávají svá práva jednak individuálně a jednak kolektivně prostřednictvím věřitelských orgánů, kterými jsou schůze věřitelů a věřitelský výbor. Věřitelé seskupení do věřitelských orgánů vůči správci zaujímají silnější postavení, přičemž působnost věřitelských orgánů zahrnuje jak superiorní prvky zejména v podobě dohledu a schvalovacích úkonů a možnosti správce vyměnit, tak prvky kooperace ve formě poskytování podpory a součinnosti insolvenčnímu správci. Naopak jednotliví přihlášení věřitelé se vůči insolvenčnímu správci nacházejí obecně ve slabší pozici, když insolvenční správce může zejména výkonem popěrného práva nejen

ovlivnit uspokojování jejich pohledávek v insolvenčním řízení, ale navíc může za podmínek § 178 až 180 InsZ zapříčinit poškození majetku věřitele. Tato pozice je však odlišná u zajištěných věřitelů, jejichž postavení vůči správci je výrazně posíleno především oprávněním udělovat správci pokyny ke správě a zpeněžení.

Nedostatkem právní úpravy je, že popření pohledávky není překážkou pro udělování pokynů zajištěným věřitelem a že zajištěnému věřiteli není zamezeno udělovat pokyny v případě, že se správce žalobou dovolá neúčinnosti zajištění. InsZ by dle našeho názoru měl být de lege ferenda doplněn o řešení této situace tak, že zajištěnému věřiteli s popřenou pohledávkou nebo se zajištěním napadeným odpůrcí žalobou bude zapovězeno pokyny ke správě a zpeněžení udělovat, s tím, že se zajištěným majetkem bude insolvenční správce pro účely správy a zpeněžení nakládat jako s majetkem nezajištěným, nepřizná-li na návrh zajištěného věřitele tomuto věřiteli právo udělovat pokyny insolvenční soud, analogicky jako nyní v případě přiznání hlasovacího práva věřiteli k podílení se na rozhodování schůze věřitelů.

Zvláštní postavení v insolvenčním řízení mají věřitelé pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim postavených naroveň, které se nepřihlašují, ale uplatňují vůči osobě s dispozičním oprávněním pořadem práva podle § 203 InsZ. Tyto pohledávky se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku, vždy však před rozvrhem vyhrazeným přihlášeným věřitelům. S jejich neoprávněným uplatněním není spojena možnost uložit sankci za podmínek § 178 až 180 InsZ a lze je za stanovených podmínek exekučně vymáhat i v průběhu insolvenčního řízení. Jejich povaze na druhé straně odpovídá nemožnost věřitelů podílet se na kolektivním rozhodování ve věřitelských orgánech. Výlučné postavení zaujímají věřitelé s pohledávkou za majetkovou podstatou založenou právním jednáním insolvenčního správce, která nemohla zcela nebo zčásti uspokojena z majetkové podstaty, kteří mohou správce za podmínek daných v § 37 odst. 3 InsZ volat k osobní majetkové odpovědnosti.

Bez ohledu na stadium insolvenčního řízení je insolvenční správce vůči dlužníkovi v nadřazeném postavení, kdy je v závislosti na fázi řízení oprávněn požadovat po dlužníkovi v zákonem stanoveném rozsahu součinnost a udělovat mu pokyny, schvalovat některá právní jednání dlužníka, dohlížet na činnost dlužníka nebo přímo disponovat s majetkovou podstatou. Postavení insolvenční správce vůči dlužníkovi se přitom odvíjí především od toho, jestli správce získá dispoziční oprávnění k majetkové podstatě. Pokud je bude mít pouze částečně či vůbec, bude ve zbylém rozsahu vykonávat dohled nad činností dlužníka.

Dohledovým oprávněním insolvenčního správce odpovídá povinnost součinnosti dlužníka, kterou InsZ upravuje nedostatečně. Souhlasíme proto s T. Richterem, že by zákonodárce měl výslovně upravit povinnost součinnosti dlužníka odpovídající dohledovému oprávnění insolvenčního správce, a to dostatečně konkrétně, a „zařadit takové ustanovení do obecné části [InsZ]“.⁶

Insolvenční správce a likvidátor dlužníka se spolu obvykle setkávají pouze v řízeních, kde je úpadek právnické osoby řešen konkursem. V osobě likvidátora se vzhledem k insolvenčnímu správci spojuje ohledně poskytování součinnosti dlužníka postavení dlužníka a ohledně jeho nároků na odměnu a hotové výdaje postavení věřitele s pohledávkou za majetkovou podstatou, eventuálně též věřitele přihlášeného, s tím, že v případě jeho nároku na odměnu v insolvenčním řízení je jeho pozice coby privilegovaného věřitele oslabena tím, že je to insolvenční správce, který podává u insolvenčního soudu návrh na příslušné rozhodnutí o odměně.

Státní zastupitelství v procesu zastupuje veřejný zájem. Insolvenční správce sice není ze zákona povinen se podněty státního zastupitelství k postupu v řízení řídit, na druhou stranu, pokud je bude ignorovat, měl by tak učinit pouze poté, co učiní jednoznačný závěr o jejich nedůvodnosti. V opačném případě by podle okolností případu mohl být jednak odpovědný za škodu podle § 37 InsZ, eventuálně by mu insolvenční soud na základě podnětu státního zastupitelství mohl uložit pokyn, pořádkovou pokutu nebo ho zprostit funkce a krajní možností by mohlo být až zahájení trestního stíhání proti insolvenčnímu správci. Insolvenční správce se vůči státnímu zastupitelství nenachází v rovnoprávném postavení, nýbrž je zde patrná jistá nadřízenost státního zastupitelství, byť ve srovnání s insolvenčním soudem, v menším měřítku.

Pokud jde o odpovědnost správce za škodu nebo jinou újmu, tato odpovědnost má objektivní základ a správce se jí může zprostit pouze pod podmínkou, že prokáže, že škodě nebo jiné újmě nemohl zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které po něm bylo možné se zřetelem k průběhu insolvenčního řízení spravedlivě požadovat. Správce přitom neodpovídá pouze za osobně způsobenou škodu nebo jinou újmu, ale i za škodu způsobenou osobami, které použil při plnění svých úkolů, včetně zaměstnanců dlužníka a jiných osob ve smluvním vztahu s dlužníkem. Nad rámec této obecné odpovědnosti insolvenčního správce za

⁶ Viz opět RICHTER, Tomáš. *Insolvenční právo*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017. 624 s. ISBN 978-80-7552-444-7, s. 467-468.

škodu nebo jinou újmu InsZ upravuje také zvláštní odpovědnost insolvenčního správce za škodu nebo jinou újmu, která věřiteli s pohledávkou za majetkovou podstatou vznikla podle § 37 odst. 3 InsZ. Dle ustálené soudní praxe stát nelze volat k odpovědnosti za škodu způsobenou insolvenčním správcem, ale může být odpovědný za nesprávný úřední postup insolvenčního soudu při výkonu dohledu nad insolvenčním správcem.

Stran trestněprávní odpovědnosti je s ohledem na povahu činnosti insolvenčního správce typickým trestným činem, kterého se insolvenční správce může při výkonu funkce dopustit, porušení povinnosti při správě cizího majetku. Trestní zákoník upravuje pouze jeden trestný čin, u něhož je za pachatele výslovně označen insolvenční správce, a tím jsou pletichy v insolvenčním řízení podle ustanovení § 226 odst. 3 TZ. Aplikace tohoto ustanovení je nicméně dle soudní praxe subsidiární vůči trestnému činu přijetí úplatku podle § 331 TZ. Insolvenční správce se dále může dopustit řady dalších hospodářských nebo majetkových trestných činů.

Dohled nad dodržováním povinností insolvenčního správce podle § 36 odst. 2 písm. c) ZIS vykonává vedle insolvenčního soudu i ministerstvo spravedlnosti. Tyto instituty dohledu jsou odlišné a vůči sobě doplňující. Cílem dohlédací činnosti insolvenčního soudu je zajištění naplnění účelu konkrétního insolvenčního řízení, zatímco účelem dohledu ministerstva je kontrola nad dodržováním zákonných povinností insolvenčního správce při výkonu činnosti, to znamená bez vazby na konkrétní insolvenční řízení.

InsZ v ustanovení § 40a obecně vylučuje, aby bylo možné proti insolvenčnímu pro pohledávky nebo jiná práva, které se týkají majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z majetkové podstaty, vést výkon rozhodnutí nebo exekuci na majetek insolvenčního správce. To neplatí v případě separovaných nákladů řízení, pořádkových opatření, peněžitého trestu uloženého podle TZ, pokuty za přestupek nebo povinnosti nahradit škodu nebo jinou újmu včetně náhrady nákladů soudního a správního řízení.

Insolvenčnímu správci náleží za výkon funkce odměna a náhrada hotových výdajů, přičemž se jedná o pohledávky za majetkovou podstatou se „superprioritním charakterem“⁷, které se uspokojují v nejvýhodnějším pořadí před všemi ostatními pohledávkami za dlužníkem. O výši odměny rozhoduje zásadně insolvenční soud, přičemž je určována

⁷ Viz JIRMÁSEK, Tomáš. *Odměna insolvenčního správce. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021, 311 s. ISBN 978-80-7400-850-4, s. 18

v souladu s ustanovením § 38 InsZ a VyhlOdm. Výjimkou je reorganizace, kdy je možné odměnu modifikovat usnesením schůze věřitelů přijatým se souhlasem insolvenčního správce. Způsob stanovení odměny je v různých způsobech řešení úpadku a způsobech oddlužení obecně odlišný. Odměna za zpeněžení obecně motivuje insolvenčního správce k maximalizaci výtěžku a minimalizaci nákladů insolvenčního řízení, a tedy působí synergicky se zásadou co nejvyššího uspokojení věřitelů. Do jisté míry je motivující i vzorec pro stanovení odměny správce v reorganizaci, protože je odvislý od výše průměrného měsíčního obratu dlužníka za předcházející účetní období, a tedy podněcuje správce, aby řádně vykonával dohled nad dlužníkem. Za souladnou s cílem insolvenčního řízení však nelze považovat paušální odměnu správce v oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty správce. Máme zato, že je třeba její koncepční nastavení změnit a jako vhodný se nám jeví německý model, podle kterého je odměna dvousložková – první složka je odvislá od množství finančních prostředků rozdělovaných mezi věřitele v rámci plnění splátkového kalendáře a druhá složka představuje odměnu za dohled, který správce realizuje v závislosti na vůli věřitelů. Krom toho se domníváme, že by mělo být novelizováno také ustanovení § 2a a §6 VyhlOdm tak, že správci bude náležet odměna z počtu dílčích pohledávek (kterých může být v jedné přihlášce uplatněno i vícero), protože by pak lépe reflektovala časovou náročnost a odbornost přezkumu. Dáme jsme přesvědčeni, že by tato odměna měla být s ohledem tatáž hlediska v případě, že v řízení působilo vícero správců, rozdělena rovným dílem mezi správce, který pohledávku zařadil na seznam přihlášených pohledávek a správce, který pohledávku přezkoumal.

Německý model považujeme, nad rámec již uvedeného, za hodný zvážení též pokud jde o posílení inspekčních oprávnění správce vůči dlužníkovi a možnost správce vynutit vydání věci náležející do majetkové podstaty na základě usnesení o úpadku jako exekučního titulu.

4. Shrnutí v anglickém jazyce

The aim of this thesis is to thoroughly analyse the status of the insolvency practitioner as a procedural entity of insolvency proceedings *de lege lata*, to reveal unclear or unsatisfactory points of the applicable legislation and on the basis of this analysis to suggest appropriate legislative changes *de lege ferenda*.

The insolvency practitioner may be a natural person, an unlimited partnership and under certain conditions also a foreign company. The performance of this activity is regulated by law and a great emphasis is placed on qualifications of the insolvency practitioner, however, the legislator could have been stricter regarding the qualifications. Nationals of a member state and foreign companies providing the same guarantees of liability of shareholders as an unlimited partnership, which are performing the activity of an insolvency practitioner in another Member State, may also temporarily or occasionally act as visiting insolvency practitioners in the Czech Republic.

The right to perform the activity of the insolvency practitioner is exercised through performance of insolvency practitioner's office in specific insolvency proceedings. The insolvency practitioner is a special procedural entity. It becomes a party to the insolvency proceedings on a limited basis for as long as the court decides on his/her remuneration and reimbursement of cash expenses or in incidental disputes arising from insolvency proceedings. In incidental disputes the insolvency practitioner has the status of a party in a civil lawsuit.

The insolvency practitioner for insolvency proceedings is primarily appointed by an insolvency court mainly on the basis of a rotation principle, secondarily the practitioner may be appointed by a creditors' meeting. The insolvency practitioner's office may be terminated by his/her dismissal or by discharge from office. Important grounds for the dismissal of the practitioner by the court is, *inter alia*, the bias of the insolvency practitioner, unless it is only a partial bias in the meaning of Section 34 of the Insolvency Code.

Prior to the insolvency decision a provisional practitioner may be appointed by the insolvency court. In addition, the law envisages that other special types of insolvency practitioners, namely the deputy insolvency practitioner, the separated practitioner and the special practitioner, may be active in the proceedings either successively or simultaneously.

Concerning theoretical basis of the insolvency practitioner's position, the interpretation given both by our jurisprudence and doctrine is unequivocal only in conclusion that the insolvency practitioner is not a party to the proceedings, but a special procedural entity and as such has an independent position vis-à-vis both the debtor and the creditors and cannot be considered as a representative of either the debtor or the creditors. Since in some agendas within performance of his/her office the insolvency practitioner possesses powers of at least partially public-law nature, his/her status in the proceedings is hybrid on the border of public and private law.

The basic framework of the insolvency practitioner's obligations, which the insolvency practitioner ought to always comply with when performing his/her office, follows from Section 36(1) of the Insolvency Code. The specific rights and obligations of the insolvency practitioner, which arise from law, and their scope vary according to a phase of the insolvency proceedings and to a form of insolvency and discharge. At the same time, they may be changed or amended by decisions of the insolvency court within its supervisory activities and in reorganization also by a reorganization plan. The insolvency practitioner possesses specific rights and obligations in bankruptcy of financial institutions as well as in European insolvency proceedings.

In addition to the insolvency practitioner, the insolvency court, the debtor, the creditors, the debtor's liquidator and the Public Prosecutor's Office are also the procedural entities of the insolvency proceedings. The insolvency court, together with the debtor and creditors exercising rights against the debtor, are basic subjects of insolvency proceedings. The debtor's liquidator and the Public Prosecutor's Office are classified by legal theory as special entities of proceedings.

The insolvency court always “stands” above the insolvency practitioner. The Public Prosecutor's Office is also in a superior position vis-à-vis the practitioner, albeit on a smaller scale. On the other hand, in relation to the debtor, the insolvency practitioner is in a clearly dominant position, the strength of which depends in particular on whether and to what extent the practitioner is the holder of the right of disposal of the insolvency estate. With regard to registered creditors, creditors grouped in creditor bodies occupy a stronger position vis-à-vis the insolvency practitioner. On the other hand, single registered creditors are generally in a weaker position. However, this position is different in case of secured creditors, whose status vis-à-vis the insolvency practitioner is significantly strengthened. Creditors of claims

against the insolvency estate and of claims equal to them enjoy a special status in insolvency proceedings. In the person of the liquidator, vis-à-vis the insolvency practitioner, the positions of the debtor (with regard to the provision of the debtor's assistance) and of the creditor of claims against the insolvency estate and possibly also of the registered creditor (as regards his/her claims for remuneration and cash expenses) are combined.

The liability of the practitioner for damage has an objective basis with a possibility of liberation. According to established case law, the state cannot be held liable for damage caused by the insolvency practitioner, but it may be liable for maladministration of the insolvency court in supervising the insolvency practitioner. The insolvency practitioner may be a perpetrator of a number of both property and economic crimes. Due to his/her unlawful conduct the insolvency practitioner may also commit an offence. Personal assets of the insolvency practitioner may be affected in the case of separated costs of proceedings, pecuniary penalties imposed by the insolvency court, pecuniary penalties imposed in criminal proceedings, fines for an offence, or an obligation to pay damages including reimbursement of the costs of both court and administrative proceedings.

The insolvency practitioner is entitled to remuneration and reimbursement of cash expenses for performance of his/her office. They are claims against the insolvency estate of a super-priority character. The formula for calculating the insolvency practitioner's remuneration generally varies in different forms of insolvency and discharge.

5. Seznam použitých zdrojů

Seznam použité literatury

Monografie

BĚLOHLÁVEK, Alexander J. *Evropské a mezinárodní insolvenční řízení: Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848 o insolvenčním řízení. Komentář.* Praha: C. H. Beck, 2020. 1413 s. ISBN 978-80-7400-767-5.

BRAUN, Eberhard/Bearbeiter. *Insolvenzordnung (InsO). InsO mit EuInsVO (2015). Kommentar.* 9., neue bearbeitete Auflage. München: C. H. Beck, 2022. 2290 s. ISBN: 978-3-406-78021-9.

DRAŠTÍK, Antonín, DURDÍK, Tomáš, FREMR, Robert, RŮŽIČKA, Miroslav, SOTOLÁŘ, Alexander. *Trestní zákoník. Komentář.* [online]. Praha: Wolters Kluwer. [cit. 2023-03-05]. Dostupné z WWW: <<https://www.aspi.cz/>>.

GERLOCH, Aleš. *Teorie práva.* 8. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2021. 341 s. ISBN 978-80-7380-838-9.

HÁSOVÁ, Jiřina, MORAVEC, Tomáš a kol. *Insolvenční řízení.* 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2018. 1838 s. ISBN 978-80-7400-849-8.

HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část.* 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2001. 521 s. ISBN 80-7179-470-8.

JACKSON, Thomas H. *The Logic and Limits of Bankruptcy Law.* Washington, D.C.: BeardBooks, 2001. 287 p. ISBN: 1-58798-1149.

JIRMÁSEK, Tomáš. *Odměna insolvenčního správce. Komentář.* Praha: C. H. Beck, 2021. 311 s. ISBN 978-80-7400-850-4.

KNAPP, Viktor. *Teorie Práva.* 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 1995. 247 s. ISBN 80-7179-028-1.

KOZÁK, Jan, BROŽ, Jaroslav, DADAM, Alexandr, STANISLAV, Antonín, STRNAD, Zdeněk, ZRŮST, Lukáš, ŽIŽLAVSKÝ, Michal. *Insolvenční zákon. Komentář.* 5. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. 1792 s., ISBN 978-80-7598-578-1.

MARŠÍKOVÁ, Jolana a kol. *Insolvenční zákon s poznámkami, judikaturou, nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848 a prováděcími předpisy*. 3. vydání. Praha: Leges, 2018, 1240 s. ISBN 978-80-7502-257-8.

MORAVEC, Tomáš. *Evropské insolvenční právo*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, 283 s. ISBN 978-80-7400-832-0.

MORAVEC, Tomáš, KOTOUČOVÁ, Jiřina a kol. *Insolvenční zákon. Komentář*. 4. vydání. Praha: C.H. Beck, 2021. 311 s. ISBN 978-80-7400-715-6.

OTT, Emil. *Řízení úpadkové (konkursní): se zřetelem na zákon odpůrcí 1884 č. 36 Ř.z. a Řád exekuční*. Praha: Všehrad, 1905. 150 s.

PETROV, Jan, VÝTISK, Michal, BERAN, Vladimír. *Občanský zákoník. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. 3276 s. ISBN 978-80-7400-747-7.

PÚRY, František. *Úpadkové trestné činy v České republice*. Praha: C. H. Beck, 2015. 245 s. ISBN 978-80-7400-293-9.

RICHTER, Martin, BENÝŠEK, Jan, ČUJAN, Radomír a kol. *Zákon o insolvenčních správcích. Komentář*. Praha: C.H. Beck, 2018. 488 s. ISBN 978-80-7400-698-2.

RICHTER, Ondřej. *Věřitelé a uplatňování pohledávek v insolvenčním řízení. Komentář*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2014. 307 s. ISBN 978-80-7400-549-7.

RICHTER, Tomáš. *Insolvenční právo*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017. 624 s. ISBN 978-80-7552-444-7.

SMOLÍK, Petr. *Oddlužení v právním řádu ČR*. Praha: C. H. Beck, 2016. 347 s. ISBN 978-80-7400-617-3.

SOJKA, Drahošlav, SOJKOVÁ, Petronela. *Konkurz na počátku třetího tisíciletí: principy konkurzu v USA, Německu a Rakousku*. Praha: Linde, 2002. 84 s. ISBN 80-7201-355-6.

SPRINZ, Petr, JIRMÁSEK, Tomáš, ŘEHÁČEK, Oldřich, VRBA, Milan, ZOUBEK, Hynek a kol. *Insolvenční zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2019. 1248 s. ISBN 978-80-7400753-8.

STANISLAV, Antonín, KOZÁK, Jan. *Zákon o insolvenčních správcích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017. 236 s. ISBN 978-80-7552-826-1.

ŠČERBA, Filip a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 1. vydání (2. aktualizace). [online]. Praha: C. H. Beck, 2022. [cit. 2023-03-05]. Dostupné z WWW: <<https://www.beck-online.cz/>>.

ŠNOBLOVÁ, Zuzana, NĚMČÁK, Vítězslav. *Insolvenční správce*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. 284 s. ISBN 978-80-7357-914-2.

ŠTAJGR, František. *Konkursní právo*. Praha: Všehrd, 1947, 576 s.

WEISEMANN, Ulrich, SMID, Stefan. *Handbuch Unternehmensinsolvenz*. Köln: RWS Verlag Kommunikationsforum, 1999. 791 s. ISBN: 3-8145-8080-X.

WINTEROVÁ, Alena, MACKOVÁ, Alena a kol. *Civilní právo procesní. Díl první: řízení nalézací*. 9. vydání. Praha: Leges, 2018. 648 s. ISBN 978-80-7502-298-1.

WINTEROVÁ, Alena, MACKOVÁ, Alena a kol. *Civilní právo procesní. Díl druhý: Řízení vykonávací, řízení insolvenční*. 3. vydání. Praha: Leges, 2022. 399 s. ISBN 978-80-7502-602-6.

WINTR, Jan. *Metody a zásady interpretace práva*. Praha: Auditorium, 2013. 229 s. ISBN 978-80-87284-36-0.

ZELENKA, Jaroslav a kol. *Insolvenční zákon. Poznámkové vydání s důvodovou zprávou, nařízením Rady ES 1346/2000 a prováděcími předpisy*. 2. vydání. Praha: Linde Praha a.s., 2008. 796 s. ISBN 978-80-7201-707-2.

ZOULÍK, František. *Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 1998. 284 s. ISBN: 80-7179-103-2.

Časopisecké články

ELIÁŠ, Karel. Konkurs. *Právník*. 1995, 134(2), s. 116-157. ISSN 0231-6625.

FINTA, Martin. Specifika incidenčních sporů. *Soudce*. [online]. 5/2019. [cit. 2023-01-11]. Dostupné z WWW: <<https://www.aspi.cz/>>. ISSN 1211-5347.

HARTL, Jan. České a německé konkursní právo ve vzájemném srovnání. *Právní rozhledy*. [online]. 1999, 7(8), s. 407an. [cit. 2023-01-30]. Dostupné z WWW: <<https://beck-online-cz/>>. ISSN 1210-6410.

HRSTKOVÁ, Hana, TOMÁNEK, Richard. Některé základní otázky zákona o konkursu a vyrovnání. *Právo a podnikání*. 1994, 3(10), s. 23-29. ISSN 1211-1120.

JIRMÁSEK, Tomáš. Spory o rozsah majetkové podstaty. *Právní rozhledy*. 2019, 27(19), s. 655-662. ISSN 1210-6410.

KACHRAMANOVÁ, Lucie. Předpoklady odpovědnosti státu za činnost způsobenou insolvenčním správcem. *Obchodněprávní revue*. [online]. 2017, 9(10), s. 273 an. [cit. 2023-01-06]. Dostupné z WWW: <<https://beck-online-cz>>. ISSN 1803-6554.

KAMLAH, Klaus. The New German Insolvency Act: Insolvenzordnung. *American Bankruptcy Law Journal*. [online]. 1996, 70(4), p. 417-436. [cit. 2023-01-05]. Dostupné z WWW: <<https://heinonline.org>>.

LOKAJÍČEK, Jan. K šíři aplikovatelnosti institutu správy cizího majetku. *Právní rozhledy*. 2019, 27(18), s. 637-639. ISSN 1210-6410.

PAVLÍŠ, Martin. Teoretické pojetí funkce insolvenčního správce. *Konkursní noviny*. 2015, 18(11), s. 20-21. ISSN 1213-4023.

RICHTER, Martin. Odpovědnost insolvenčního správce za protiprávní jednání v insolvenčním řízení z pohledu ne bis in idem. *Trestněprávní revue*. 7-8/2018, s. 169-172. ISSN 1213-5313.

RICHTER, Tomáš. K podjatosti insolvenčního správce. *Právní rozhledy*. [online]. 2016, 24(15-16), s. 524 an. [cit. 2022-12-12]. Dostupné z WWW: <<https://beck-online-cz>>. ISSN 1210-6410.

RICHTER, Tomáš. Základní zásady insolvenčního řízení. *Právník*. 9/2016, s. 713-732. ISSN 0231-6625.

ŘEHÁČEK, Oldřich, VRBA, Milan. Plnění dluhu jako zvýhodňující právní jednání. *Právní rozhledy*. [online]. 2015, 23(17), s. 573-579. [cit. 2022-12-30]. Dostupné z WWW: <<https://beck-online-cz>>. ISSN 1210-6410.

SEDLÁČEK, Miroslav, MATUŠKA, Dominik. Pokyn zajištěného věřitele. *Bulletin advokacie*. 10/2021, s. 38-42. ISSN 1210-6348.

SCHMIDT, Karsten. Salut zum Thronjubiläum einer herrschenden Irrlehre — Einhundert Jahre höchstrichterliche Amtstheorie im Konkursrecht. *Juristenzeitung*. [online]. 1992, 47(6), s. 298-299. [cit. 2023-02-01]. Dostupné z WWW: <https://cuni.primo.exlibrisgroup.com/discovery/fulldisplay?docid=cdi_jstor_primary_20822>

451&context=PC&vid=420CKIS_INST:UKAZ&lang=cs&search_scope=MyInst_and_CI&daptor=Primo%20Central&tab=Everything&query=any,contains,amtstheorie&offset=0>.

SPRINZ, Petr. Odporovatelnost zvýhodňujících právních jednání aneb ex post cesta k poměrnému uspokojení věřitelů. *Obchodněprávní revue*. 2019, 11(11-12), s. 269-275. ISSN 1803-6554.

WINTEROVÁ, Alena. Incidenční spory. *Bulletin advokacie*. 4/2003, s. 12-17. ISSN 1210-6348.

TROUP, Tomáš, RAKOVSKÝ, Adam. Deformace obecného odpůrčího práva v prostředí insolvence aneb hůl do vody vnořená zdá se býti zlomená. *Obchodněprávní revue*. [online]. 2014, 6(10), s. 273 an. [cit. 2022-12-30]. Dostupné z WWW: <<https://beck-online-cz>>. ISSN 1803-6554.

WEIGL, Veronika. Insolvenční správce ve Spolkové republice Německo. *Obchodní právo*. 2023, 32(7-8), s. 49-56. ISSN 1210-8278.

WEIGL, Veronika. Odporovatelná neúčinná právní jednání dle insolvenčního zákona a možnosti smírného řešení sporů. *Právní rozhledy*. 2023, 31(7), s. 238-242. ISSN 1210-6410.

WEIGL, Veronika. Postavení insolvenčního správce v insolvenčním řízení. *Obchodněprávní revue*. 2023, 15(2), s. 93-96. ISSN 1803-6554.

WEIGL, Veronika. Zpeněžování majetkové podstaty a ochrana vlastnického práva. *Bulletin advokacie*. 5/2023, s. 39-44. ISSN 1210-6348.

ZEZULKA, Ondřej. O postavení insolvenčního správce. *Právní rozhledy*. [online]. 2019, 27(21), s. 748-757. [cit. 2023-01-30]. Dostupné z WWW: <<https://beck-online-cz>>. ISSN 1210-6410.

ZOULÍK, František. Vývoj insolvenčních řízení. *Právní fórum*. 2009, 6(4), s. 153-160. ISSN 1214-7966.

Seznam použitých internetových zdrojů

Dohledový benchmark Odboru insolvenčních a soudních znalců Sekce dohledu a justice Ministerstva spravedlnosti ČR č. 2/2021 ke konání osobního jednání s dlužníkem podle § 410 odst. 2 insolvenčního zákona prostřednictvím videokonference ze dne 13.7.2021. [online]. [cit.

2023-01-25]. Dostupné z WWW: <https://insolvency.justice.cz/wp-content/uploads/2021/07/Benchmark_c__2_2021___k_moznosti_konani_jednani_s_dluznikem_podl_40.pdf>.

Informace Ministerstva spravedlnosti ze dne 14.10.2022 – budoucí legislativní změna spočívající v nahrazení opakované zvláštní zkoušky systémem povinného vzdělávání. [online]. [cit. 2023-02-20]. Dostupné z WWW: <<https://insolvency.justice.cz/zkousky-insolvenčních-spravcu>>.

United Nations Commission on International Trade Law. *Legislative Guide on Insolvency Law (2004)*. [online]. New York: United Nations, 2005. 384 s. ISBN 92-1-133736-4. [cit. 2023-01-25]. Dostupné z WWW: <https://uncitral.un.org/sites/uncitral.un.org/files/media-documents/uncitral/en/05-80722_ebook.pdf>.

Sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR K neslučitelnosti výkonu funkce insolvenčního správce s výkonem (neuvolněného) člena rady obce a (neuvolněného) (místo)starosty ze dne 7.11.2022. [online]. [cit. 2023-01-25]. Dostupné z WWW: <https://insolvency.justice.cz/wp-content/uploads/2022/11/Sdeleni_1-2022.pdf>.

Seznam použitých právních předpisů

Právní předpisy jsou řazeny podle pořadí, v jakém jsou citovány v textu práce.

Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů.

Vyhláška č. 314/2007 Sb., o minimálním limitu pojistného plnění a minimálních standardech pojistných smluv insolvenčních správců, ve znění pozdějších předpisů.

Vyhláška č. 121/2019 Sb., o materiálním vybavení a standardech výkonu funkce insolvenčního správce, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Vyhláška č. 191/2017 Sb., o náležitostech podání a formulářů elektronických podání v insolvenčním řízení a o změně vyhlášky č. 311/2007 Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení a kterou se provádějí některá ustanovení insolvenčního zákona, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 191/1997 Sb., o oceňování majetku, ve znění pozdějších předpisů.

Vyhláška č. 311/2007 Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení a kterou se provádějí některá ustanovení insolvenčního zákona, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Vyhláška č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů.

Vyhláška č. 121/2019 Sb., o personálním vybavení a standardech výkonu funkce insolvenčního správce, ve znění pozdějších předpisů.

Nařízení vlády č. 189/2019 Sb., o způsobu určení hodnoty obydlí, které dlužník není povinen vydat ke zpeněžení, ve znění pozdějších předpisů.

Nařízení č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěrenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848, o insolvenčním řízení, ve znění pozdějších předpisů.

Insolvenzordnung (InsO) ze dne 5. října 1994 (BGBl. I S. 2866), ve znění pozdějších předpisů.

Insolvenzrechtliche Vergütungsverordnung (InsVV) ze dne 19. srpna 1998 (BGBl. I S. 2205), ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů.

Seznam použité judikatury

Soudní rozhodnutí jsou řazena podle pořadí, v jakém jsou citovány v textu práce.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2021, č. j. 5 As 320/2020-55.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 8 As 13/2019-91.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2022, č. j. 10 As 89/2022-26.

Nález Ústavního soudu ze dne 6. září 2016, sp. zn. IV. ÚS 3141/15.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2016, sen. zn. 29 NSČR 130/2014.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.5.2011, sp. zn. 3 VSPH 9/2011, uveřejněné pod číslem 132/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12.12.2012, sp. zn. 3 VSPH 643/2012.

Nález Ústavního soudu ze dne 23.4.2015, sp. zn. I. ÚS 1549/11.

Usnesení Nejvyššího soudu v Praze ze dne 28.4.2016, sen. zn. 29 NSCR 24/2014.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.8.2015, sen. zn. 29 NSCR 110/2014; 29 NSCR 80/2015, uveřejněné pod číslem 47/2016 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.3.2022, sen. zn. 29 NSCR 97/2021.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2017, sen. zn. 29 NSČR 4/2015.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.8.2020, sen. zn. 29 NSČR 154/2018.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.6.2014, sen. zn. 29 NSČR 107/2013, uveřejněné pod číslem R 114/2014 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.12.2020, sen. zn. 29 NSCR 110/2019.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2017, sen. zn. 29 NSČR 103/2015.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.5.2021, sen. zn. 29 NSCR 7/2020.

Usnesení Nejvyššího soudu v Praze ze dne 28.4.2016, sen. zn. 29 NSCR 24/2014.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.9.2018, sen. zn. 29 NSCR 176/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.8.2016, sen. zn. 29 NSCR 147/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.7.2017, sen. zn. 29 NSCR 13/2017.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.2.2016, sen. zn. 29 NSCR 56/2014.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19.7.2018, sen. zn. 29 NSCR 88/2018.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.11.2019, sen. zn. 29 NSCR 82/2019.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.10.2017, sen. zn. 29 NSCR 204/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.2.2016, sen. zn. 29 NSCR 47/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.7.2018, sen. zn. 29 NSCR 187/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.7.2018, sen. zn. 29 NSCR 145/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.4.2018, sen. zn. 29 NSCR 179/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19.12.2018, sen. zn. 29 NSCR 15/2017.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.10.2020, sen. zn. 29 NSCR 120/2018.

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26.7.2012, sp. zn. 2 VSOL 569/2012.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2.3.2009, sp. zn. 2 VSPH 87/2009.

Stanovisko Nejvyššího soudu ze 17. 6. 1998, sp. zn. Cpjn 19/98, k výkladu ustanovení zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 7/1998.

Nález Ústavního soudu ze dne 25.6.2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01.

Usnesení Ústavního soudu ze dne 24.9.2009, sp. zn. III. ÚS 2101/09.

Usnesení Ústavního soudu ze dne 25.11.1993 sp. zn. II. ÚS 75/93.

Nález Ústavního soudu ze dne ze dne ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10.

Nález Ústavního soudu ze 9.2.2016, sp. zn. Pl. ÚS 17/15.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.4.2004, sp. zn. 29 Cdo 3064/2000, uveřejněný pod číslem 24/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.3.2015, sp. zn. 29 Cdo 3213/2010.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.3.2011, sp. zn. 23 Cdo 5194/2009.

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci, č. j. 1 Ko 11/2003-420.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sen. zn. 29 ICdo 37/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020, sen. zn. 29 NSČR 94/2018.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sen. zn. 29 ICdo 87/2018.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.3.2018, sp. zn. 29 Cdo 4214/2017.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20.11.2014, sp. zn. 21 Cdo 953/2014.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. 29 Cdo 683/2011, uveřejněný pod číslem 116/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.5.2012, sp. zn. 29 Cdo 4034/2011.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.7.2013, sp. zn. 29 Cdo 392/2011.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.12.2015, sen. zn. 29 ICdo 48/2013.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.10.2016, sp. zn. 29 Cdo 3815/2014.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.8.2018, sp. zn. 29 Cdo 5517/2016.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.10.2017, sen. zn. 29 ICdo 76/2015.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.8.2018, sp. zn. 29 Cdo 5517/2016.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23.8.2017, sp. zn. 104 VSPH 494/2017.

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31.1.2018, sp. zn. VSOL 323/2017.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.10.2018, sen. zn. 29 ICdo 84/2016.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.2.2017, sp. zn. 29 Cdo 363/2015.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.6.2020, sen. zn. 29 ICdo 128/2018.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.12.2019, sen. zn. 29 ICdo 24/2018.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.6.2017, sen. zn. 29 ICdo 33/2015.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.8.2016, sen. zn. 29 ICdo 5/2015.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.11.2013, sen. zn. 29 NSCR 63/2011.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2.2.2011, sp. zn. 30 Cdo 2888/2010.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.11.2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.9.2016, sen. zn. 29 ICdo 55/2014.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2018, sen. zn. 29 ICdo 88/2016.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26.4.2010, sp. zn. 1 VSPH 226/2010.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.4.2012, sp. zn. 29 Cdo 145/2010.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.7.2021, sen. zn. 29 NSCR 31/2020.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.5.2015, sen. zn. 29 NSČR 26/2013.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.2.2013, sen. zn. 29 NSCR 9/2011.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.3.2012, sen. zn. 29 NSČR 32/2011.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.4.2009, sp. zn. 1 VSPH 33/2009.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26.1.2016, sp. zn. 4 VSPH 119/2016.

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8.6.2017, sp. zn. 3 VSOL 452/2017.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.4.2009, sp. zn. 1 VSPH 33/2009.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.8.2018, sen. zn. 29 ICdo 61/2016.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.12.2018, sen. zn. 29 ICdo 27/2017.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.9.2017, sen. zn. 29 NSČR 107/2015.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.4.2020, sen. zn. 29 NSČR 118/2019.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24.5.2001, sp. zn. 32 Cdo 1726/98, uveřejněný pod číslem 76/2002 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.4.2016, sen. zn. 29 ICdo 31/2014.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.2.2013, sen. zn. 29 ICdo 11/2012, uveřejněné pod číslem 66/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2.9.2020, sen. zn. 29 ICdo 19/2019.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.7.2016, sen. zn. 29 ICdo 49/2014.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.2.2021, sen. zn. 29 ICdo 38/2019.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.9.2019, sen. zn. 29 NSČR 167/2017, uveřejněné pod číslem 73/2020 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek

Usnesení Nejvyššího ze dne 26.4.2018, sp. zn. 29 Cdo 819/2018.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.2.2020, sen. zn. 29 ICdo 8/2018.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.6.2012, sp. zn. 29 Cdo 2306/2010.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.10.2020, sen. zn. 29 NSČR 53/2019.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.3.2021, sen. zn. 29 NSČR 103/2020.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.9.2016, sen. zn. 29 NSČR 71/2014

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.7.2016, sen. zn. 29 NSČR 118/2016.

Nález Ústavního soudu ze dne 2.6.2020, sp. zn. I. ÚS 1379/19.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.11.2013, sen. zn. 29 NSCR 63/2011.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2.2.2011, sp. zn. 30 Cdo 2888/2010.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.6.2020, sen. zn. 29 NSČR 130/2019.

Usnesení Ústavního soudu ze dne 17.10.2000, sp. zn. I. ÚS 211/99.

Usnesení Nejvyššího soud ze dne 30.6.2004, sp. zn. 29 Odo 199/2003.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 6.12.2013, sp. zn. 3 VSPH 1505/2012.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.2.2018, sen. zn. 29 ICdo 30/2016.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.5.2017, sen. zn. 29 NSCR 47/2015.

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25.5.2018, sp. zn. 3 VSOL 211/2018.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19.5.2022, sp. zn. 3 VSPH 381/2022.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.5.2020, sen. zn. 29 ICdo 87/2018.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.7.2015, sen. zn. 29 NSCR 37/2013.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.11.2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011.

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4.2.2015, sp. zn. 1 VSOL 720/2014.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.5.2019, sen. zn. 29 ICdo 69/2017.

Usnesení Ústavního soudu ze dne 30.8.2011, sp. zn. II. ÚS 1086/11.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.3.2015, sp. zn. 29 Cdo 3213/2010.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.5.2021, sen. zn. 29 ICdo 56/2021).

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.7.2016, sen. zn. 29 ICdo 49/2014.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24.9.2021, sp. zn. 29 Cdo 1540/2020.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.8.2015, sen. zn. 29 ICdo 43/2015.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.8.2013, sp. zn. 29 Cdo 2656/2010.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.3.2015, sp. zn. 29 Cdo 3213/2010.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9.3.2011, sp. zn. 5 Tdo 1629/2010.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.6.2011, sp. zn. 5 Tdo 622/2011.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.8.2014, sp. zn. 15 Tdo 885/2013.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2.11.2005, sp. zn. 5 Tdo 1319/2005.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7.9.2017, sp. zn. 29 Cdo 2446/2017.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17.2.2021, sen. zn. 29 ICdo 34/2020.

Usnesení ústavního soudu ze dne 30.1.2018, sp. zn. IV. ÚS 4103/17.

Nález Ústavního soudu ze dne 21.12.2004, sp. zn. II. ÚS 199/04.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7.6.2018, sp. zn. 29 Cdo 2772/2016.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19.1.2016, sp. zn. 3 VSPH 381/2015.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.2.2021, sen. zn. 29 NSČR 32/2019.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19.2.2016, sp. zn. 4 VSPH 2383/2015.

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19.12.2016, sp. zn. 3 VSOL 1325/2016.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16.11.2017, sp. zn. 1 VSPH 1301/2017.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27.4.2020, sp. zn. 2 VSPH 381/2020.

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28.5.2020, sp. zn. 3 VSOL 213/2020.

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 3.6.2020, sp. zn. 3 VSPH 596/2020.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.5.2020, sen. zn. 29 NSČR 129/2018.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.7.2020, sen. zn. 29 NSČR 381.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.1.2012, sp. zn. 29 Cdo 4135/2011.

Usnesení Ústavního soudu ze dne 17.7.2009, sp. zn. II. ÚS 986/09.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.10.2009, sp. zn. 29 Cdo 738/2007.

Usnesení Ústavního soudu ze dne 27.5.2010, sp. zn. III. ÚS 1237/10.

Seznam ostatních zdrojů

Důvodová zpráva k zákonu č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

Důvodová zpráva k zákonu č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích.

Důvodová zpráva k zákonu č. 185/2013 Sb., změna zákona o insolvenčních správcích, insolvenčního zákona a zákona o správních poplatcích.

Důvodová zpráva k zákonu č. 294/2013 Sb., změna insolvenčního zákona a zákona o insolvenčních správcích.

Důvodová zpráva k zákonu č. 64/2017 Sb., změna insolvenčního zákona a dalších zákonů.

Důvodová zpráva k zákonu č. 31/2019 Sb., změna insolvenčního zákona a některých dalších zákonů.